

Baka István:

BÁBJÁTÉK

Esik, és mintha szálain
lógnék — zsinórokon a báb.
Lerogynék már... Ki kényszerít
ágálni göresösen tovább?

Lábaim a proszcéniumba
lógatva köpnék a világra...
Ki kényszerít hős és bohóc
szerepben tetszelegni váltva?

Díszlet a táj, és fönt a felhők
kifakult, málló függönyök,
s mit annak hittem: a szabadság
szünet két felvonás között.

Esik, és mintha szálain
lógnék — zsinórokon a báb.
Csalom vagy nem csalom magam,
ágálok én, Uram, tovább.

Egyéni hangon, a közösség nevében

Baka István a Kincskereső ifjúsági irodalmi folyóirat munkatársa. Indulása sikeresnek mondható.

— Először a Tiszatáj közölte verseimet 1969-ben, Ilia Mihály javaslatára. Akkor én 20 éves voltam, másodéves bölcsészhallgató a szegedi egyetemen. A Kortárs 1972 szeptemberében mutatott be, s azóta rendszeresen közöl. Most jelent meg az első kötetem.

— Mi a versírás célja?

— A versírásnak inkább oka van, de ezek az okok nemcsak a költőben vannak meg. Szerintem az kerüljön a versbe, ami mindannyiunkat szorongat, illetve azok az érzelmek, élmények, amelyek már annyira általánosak, hogy egy nagyobb közösség ismerhet magára bennük. És persze hozzon létre valami szépet a vers.

— Milyen emberi erényeket hiányol?

— A ma emberében túlfejllett az a tudat, hogy értékét két dolog határozza meg: milyen helyet foglal el egy hierarchiában, és hogy e helyhez mértén milyen anyagiakkal rendelkezik. E kettő közti feszültség vagy a könnyen felbomló harmónia elfeledteti vele, hogy egy nagyobb közösség egyik tagja.

— Sokat beszélnek napjainkban az oktatás válságáról. Hogyan látja ezt a költő?

— Nem sok jogom van hozzászólni... Mint „kiugrott” tanárnak, aki ráadásul kezdő korában hagyta ott a pályát. Irodalmat és orosz nyelvet tanítottam szakközépiskolában. Első megdöbbenésem az volt, hogy úgy vezették be az új irodalomtanítási módszert, hogy nem írtak hozzá tankönyvet... Nem tudom, mit szólnának hozzá az egyetemisták, ha ezután csak kézírásos jegyzeteikre támaszkodhatnának. S nem tudom, érdemes-e továbbtanulni szándékozónak a minimális heti két órában idegen nyelvet tanítani... Ezek válságtünetek? Mindenesetre komoly változásokra van szükség.

— Vannak példaképei?

— Ahogy kamaszkoromban voltak, úgy ma már nincsenek. Korlátok tudatában saját lehetőségeimet szeretném meg-

valósítani. Akiket másoknál jobban tisztetek és szeretek, akikre egy s másban szeretnék hasonlítani — élő emberek, s nem örülnének, ha szobrot akarnék nekik állítani.

— Mondjon valamit napi munkájáról.

— A Kincskereső szerkesztőségében dolgozom. Sok mindent csinálók: véleményezem és közlésre kiválasztom a lapunkhoz beérkező prózai írásokat, levelekre válaszolok, ideiglenesen korrektori teendőket is végzek, s gyakran utazok szerkesztő-olvasó találkozókra.

— Szükséges-e a „trance” a versíráshoz?

— Én akkor tudok verset írni, ha három dolog együtt van: indulat, szabad idő, egy olyan képi ötlet, amire fel lehet építeni valamit. Ami ösztönös és váratlan: a kép, a többi már nagyjából tudatos munka.

— Miből ítéli meg, hogy jó-e egy vers?

— Minden új versemet, mielőtt elküldeném valahová, többekkel elolvasatom: legjobban azok véleménye számít, akik nem szakmabeliek. Amúgy egyoldalú az ízlésem, azokat a verseket szeretem, amelyekben a lényeges tartalmakat képek hordozzák. Persze igyekszem tágítani befogadóképességemet.

Dr. Laczkó András

Farsangi vidámsággal

A híres-nevezetes „hajdúsági farsangnak” kedves, bensőséges színfoltja volt a *debreceeni nyugdíjas pedagógusok farsangi estje*. Afféle batyubálként rendezték meg, a vendégek ugyanis maguk hozták az enni-innivalót. Mondanunk sem kell, hogy egyikben sem szűkölködtek a résztvevők.

Mindvégig vidám hangulat uralkodott, amelynek megteremtését nagy mértékben elősegítette az órákon át patakzó, változatos műsor. Akárcsak az enni-innivalót, ezt is maguk szolgáltatták a megjelentek.

B. L.